

mijmering / rozemarijntje

Nederlandse jongeren lezen niet meer. En ze lezen niet alleen niet meer, ze hebben ook een taalachterstand ten opzichte van kinderen uit andere Europese landen. Dat kun je je toch niet voorstellen in een hoog ontwikkeld land als het onze? Mijn geliefde en ik - hij is inmiddels de leeftijd der sterken gepasseerd - hadden het er laatst over dat jonge mensen zich niet meer kunnen voorstellen hoe het was vóór de

instant-wereld van computers, mobieltjes, internet en app. Wij zouden nog terug kunnen als het zou moeten, zij niet meer. Hoeft ook niet, echt niet, maar de kloof is groot.

Niet lezen. Niet voor te stellen. Ik heb me wat afgelezen. En nog. Mijn allereerste leesboekje was dat van Edda en Wimmie, die jam (lees jam) aten en een oom met een auto (!) op bezoek kregen. Mijn verbeeldingswereld werd gevoed door Pinkeltje, Wipneus en Pim, Puk en Muk, Saskia en Jeroen en niet te vergeten mijn favoriet Prins Koffieboontje. Ik zag alles voor me, projecteerde al mijn kindergevoelens op die verhaaltjes waarin de zon meestal scheen en voor elk probleem een fijne oplossing bestond. Via de werelden van prinsjes en prinsesjes, stoute kindertjes, slimme kabouters en aardige muizenfamilies - allemaal boeken met een gezellige, niet al te opdringerige moraal - rolde ik in de literatuur voor tieners, met Pitty op Kostschool op één. Zes delen maar liefst! Je neemt jezelf en je achtergrond altijd mee in het lezen, maar toch, je kunnen verliezen in een wereld die niet de jouwe is maar er wel voor jou is, is een heerlijk goed.

Ik heb te doen met al die jongens en meiden die het moeten doen met de waan van alledag via WhatsApp, Instagram en vlogs, niet meer aangesproken op hun verbeelding maar alles onmiddellijk dáár. Eén boekje schiet me nog te binnen, dat van Rozemarijntje en het zwarte bosmannetje, de griezelige verzinnebeelding van goed en kwaad. Het staat nog steeds op mijn netvlies. Nee, niet de spaarzame plaatjes uit het boek, maar die van mijn eigen hongerige verbeelding.